

VARGA LILLA

Fakérges karácsony

Ikernovella 1.

Nagy pelyhekben hullik a hó. Kicsit bosszúsán megrázom magam, de a havas kalap csak nem akar leesni, hát tovább álldogálok, és nézelődöm. Úgy ismerem ezt a partot, mint a tenyeremet, ismerem minden fát, bokrot, padot és szemetest.

Szemben velem is van egy pad például. Nagyon bájos, kicsi, piros, persze most ő is tiszta hó. Nagyon kényelmesnek néz ki, bár én még sosem ültem rá. Egyszer szívesen kipróbálnám, vajon tényleg olyan kényelmes-e, mint amilyennek látszik, ám ha jobban belegondolok, szeretek ácsorogni. Egészen megszoktam. Igazából már fel sem tűnik, hogy folyton csak ácsorgok.

Innen egészen messzire ellátni, havas háztetőik sora, pislogó, színes fényekkel díszített erkélyek tengere. Apró, fekete pontok szaladgálnak ugatva, csaholva a park másik felén, gyerekek sikongatnak a hóban, minden nagyon mozog körülöttem, én meg csak állok ebben a forgatagban, és csodálom.

Es persze ez a rengeteg, rengeteg galamb. Mikor hirtelen sokan felszállnak, olyan, mintha a hó felfele kezdene esni. Ennek persze semmi értelme, és ilyenkor sóhajtvá veszem tudomásul, hogy megint túl sok időm van gondolkodni.

Messziről szeretem a galambokat, de közlőről már kevésbé, ezért enyhe bosszúsággal szemlélem az idős nénit, akit már szintén jól ismerek. A toronyóra kettőt üt, és a néni már telepszik is le a kis piros padra, kezében az elmaradhatatlan szatyor, és az a szemtelenül sok kenyérvég. Elképzelésem sincs, hogy naponta honnan szerez ennyi kenyeret.

Ó, már szórja is, a galambok meg csak jönnek, rajzanak, keringenek, akár egy élő hóföreg. Bosszúsán elfintorodom, és megvetően lerázok magamról egy kis havat és madártollat. Attól függetlenül, hogy már madárfóbiám van ettől a rengeteg galambtól, mégis minden nap várom a két órát. Most is, ahogy eszembe jut, kicsit kihúzom magam, el is felejttem hirtelen a galambokat, a nénit, a kis padot, csak nézem a macskaköves utat, nézem, mikor jön már.

Egy kanyarban álldogálok, szóval először a cipője kopogását szoktam meghallani. Rejtélyes oknál fogva ilyenkor enyhén zavarni kezd az a rikító zöld szemetes a szomszédban, úgy érzem, kicsit közelebb van a kelleténél. Nem valami előkelő társaság.

Miközben ezen merengek, meg azon, hogy ez vajon miért csak két órákor jut eszembe, már meg is hallom a lépteit. Ezernyi közül is felismerném ezeket az apró, se nem túl lassú, se nem túl gyors lépteket. Itt is van, most fordul be a kanyarba. A kedvenc kabátom van rajta, hosszú, sötétkék kabát, amit most piros cipő és nagy, piros sál egészít ki. Rosszallóan ciccegek magamban, megint nem vett fel sapkát.

Hosszú, szőke haja laza kontyba csavarva, mint mindig, persze tudom, hogy azért hordja így, mert nem szereti, ha a szemébe hullik.

Emlékszem, az egyik szeles tavaszi napon, a kis piros padon ülve olvasott a néni mellett, és közben örökké a haját igazgatta bosszúsán. Nagyon szép volt akkor dühösen, egészen kipirult sápadt bőre, kék szemei meg úgy kavartak, hogy egészen beleszédültem. Azóta nem láttam ezt a rengeteg szőke haját kígyózni a hátán. Kicsit hiányzik néha.

Meglepődöm, mert nincs nála könyv, csak egy hatalmas, rikító szatyor. Ijedtemben visszahőkölök, átfut rajtam a gondolat, hogy esetleg ő is galambokat jött etetni, és bár ostobaság, mégis megborzongok. Egészen kiábrándulnék, azt hiszem. Aztán eszembe jut, hogy karácsony van, csak ajándékokat rejthet ez a bizonyos szatyor. Elábrándozom, vajon kiknek viszi, biztosan szívét-lelkét beleadta, hogy örömet okozzon.

Megkönnyebbülten fújok egyet, és gyorsan visszahelyezkedem abba a könnyed, lezser pózba, amiben mindig várom. Sosem lehet tudni, ugyebár. Ha esetleg, véletlenül rám nézne. Esetleg, véletlenül, talán ma. Mégiscsak karácsony van.

Mellém ér, megérezem azt a finom, enyhe rózsaiillatot, amivel örökké álmodom. Cipőjének a kopogása hirtelen megtörik, elbotlik, de mielőtt elesne, belém kapaszkodik. Egészen megdermedek, érzem magamon puha kezét, a rózsaiillat egészen körbeölel, teljesen elbódít, rám néz, pont rám, látom azokat a nagy, kék szemeket, csodálkozva néznek, mintha csak most vettek volna észre.

Valószínűleg, tényleg csak most vettek észre.

Nem tudok rendesen gondolkodni, nagyon szeretnék mondani valamit, de nem találok a szavakat, pedig már hányszor, hányszor eljátszottam magamban ezt a jelenetet!

Kiegyenesedik, kicsit végig simít rajtam, miközben hátrébb lép, megremegek erre a lágy érintésre. Halványan elmosolyodik, majd hátat fordít és tovakopog. Vágyakozva nézek utána, míg el nem tűnik, fejemben még az előző pillanatok képei kavarnak, mint a hópelyhek, nem engedem el őket, életem legboldogabb karácsonyának minden részletét az emlékezetembe akarom vésni.

Mese a parkban

Ikernovella 2.

Kinézek az ablakon, még mindig esik a hó. Erre csak sóhajteni lehet és visszafordulni a forró, habos, bécsi kávéhoz. Elmélázva kevergetem, érdekes módon, egyáltalán nem hoz izgalomba idén a karácsony. Az ajándékokkal megrakott szatyor már a lábamnál dudorodik, alakatlan, rikító csomag, olyan semmit mondóan átlagos,

hogy már attól elkedvetlenedem, ha rápillantok. Felsóhajtok, ez annyira nem jellemző rám.

Mehetnékem van már nagyon, el akarom kerülni a parkban a tömeget, ami háromkor nekiindul. Nem mintha nem szeretném a gyerekeket, csak szeretem a csendes parkot egyedül járni, kényelmesen baktatni, ahogy nekem tetszik. A hóesés lassan elállni látszik, szóval neki is indulhatnék akár.

Még megiszom ezt a pár kortyot.

Még nézem kicsit a zsúfolt utcát.

Oh, de nem akaródzik elindulni, pedig muszáj, egyszer muszáj felállni a kényelmes karosszékből, muszáj neki indulni az estének. Legszívesebben felpofoznám magam, mégis csak karácsony van! Tessék lelkesedni!

Nem megy, egyszerűen nem megy. Úgy érzem magam, mintha a Karácsony kiélt szajhája lennék, érzelmek, remények, vágyak nélkül. És már érzem is, hogy elindultam az önsajnálattal nagyon meredek, nagyon mély lejtőjén, megállíthatatlanul robogok, szinte viszi a hajam a képzeletbeli siránkozás képzeletbeli szele. Már megint túl sok időm van gondolkodni.

Nehezen feltápáskodom és a nyakam köré tekerem ezt a förtelmesen piros sálát. Nem is értem, mi jutott eszembe, mikor megvettem, de ha már megvan, akkor mégsem hagyhatom magányosan a szekrényben senyedni.

Ahogy kilépek a kávézóból, már szinte nem is esik. Óvatosan tipegek a cipőmben, csúszik persze, mint a franc, már rég le kellett volna cserélnem, de hát, ha egyszer ennyire szeretem. Már látom is az első fákat, a park fehérben tündököl, és ahogy elmegyek az első padok mellett, hirtelen megnyugszom. Észreveszem, hogy könnyebben kopogok a kövön, és vidámabban lóbálom ezt a rémesen rikító szatyrot.

Egy mesében érzem magam hirtelen, ahogy egyre beljebb jutok a hófödte, csendes parkba. A padok már kis hintók, a fák néma, elegáns lovagok. A szemetesek..., hát azok szemetesek, nem lehet minden tökéletes. Meglátom a nénit, a szememben most idős dáma, mellékállásban galambidomár. Keringenek körülötte a madarak, hatalmas fehér felhőbe vonva, várom, mikor változik ő is galambbá és röppen el a többiekkel.

Hirtelen megcsúszom, a sarkam megbicsaklik a havas úton és előre érzem, mennyire fog fájni a hátsóm az eséstől. Mielőtt azonban találkoztunk volna, a jeges föld és én, hirtelen elkap valaki. Csodálkozva pillantok fel, kérges érzés a tenyerem alatt, várom a romantikus pillanatot, mikor találkozik a tekintetünk, de csak a néma lovagok egyike az.

Akaratlanul elmosolyodom, hirtelen minden ízemben érzem a karácsonyt, gáláns megmentőmet legszívesebben megcsókolnám, de siető léptek zaját hallok és tudom, hogy elszállt a pillanat, vége a mesének, én csak egy lány vagyok a kávézóból, lovagom pedig csak egy magányos fa a parkban.